

Kovács Zoltán András

A SZÁLASI-KORMÁNY BELÜGYMINISZTERIUMA

– RENDVÉDELEM, ÁLLAMBIZTONSÁG, KÖZIGAZGATÁS A NYILAS KORSZAKBAN –

TÉZISEK ÉS ALAPVETÉSEK

A M. KIR. BELÜGYMINISZTERIUM A SZÁLASI-KORMÁNY IDEJÉN

A magyar belügyminisztérium 140 éves (1848-1849 és 1867-2006) történetében az a mintegy hat hónap, amely a Szálasi-kormányzat időszakát felöleli, elenyészőnek tűnhet ahhoz, hogy egyáltalán önálló vizsgálat tárgyát képezze. Amellett, hogy a hungarista kormányzás időszaka a magyar történelem egyik kevésbé ismert, tragikus fejezete, s ezért a korszak megalapozott, elfogulatlan feltárása már önmagában is fontos, indokolt a kérdés: miért nem folyamatában, egy nagyobb terminust felölelve foglalkoztam a belügyminisztérium történetével, miért érdemes egyáltalán a nyilas kormány egy tárcáját kiragadni ahelyett, hogy a hungarista korszak egészét vizsgálánánk.

A kiterjedt hatás- és illetékességi körrel rendelkező M. Kir. Belügyminisztérium felett, 1944. október 16-án egy olyan politikai erő vette át az irányítást, amely évtizede küzdött a hatalomért, és kellő indíttatást érzett arra, hogy – zavaros ideológiája mentén – szakítson a „régivel”, és gyökeresen átformálja a magyar társadalmat, az ország köz- és államigazgatását. Tette (volna) ezt annak ellenére, hogy mire hatalmi pozícióba került a területi visszacsatolásokkal gyarapodott ország közel felét már elfoglalták a szovjet csapatok; a maradék részeken pedig mély sebeket ejtett a háborús nélkülözés és pusztítás.

A Német Birodalom által hatalomra juttatott Nyilaskeresztes Párt – Hungarista Mozgalom azon az emlékezetes, októberi vasárnapon elérte évtizedes célját. Tudomást sem véve a realitásokról, minden igyekezetével azon volt, hogy behozza a késlekedést, amelyet a hatalmon kívüliség, a meghurcolás, az ellenzéki szerepkör, és nem utolsósorban az jelentett számukra, hogy az általuk csodált németek az utolsó pillanatig Szálasi Ferencet és követőit komolytalan politikai

tényezőnek tartották. Egyetlen céljuk a nagyszabású, Országépítésnek nevezett politikai program megvalósítása volt, amelyben a Belügyminisztérium – már csak az említett széleskörű jogosítványok miatt is – kulcsszerepet játszott.

Ráadásul ez az intézmény volt az, amely nemcsak formálisan, a jogszabályi környezet megteremtésével, hanem a rendvédelmi és állambiztonsági szervek felett gyakorolt irányítási, felügyeleti jogosítványai által, a gyakorlatban is a hungarista hatalom egyik támaszát jelentette. Így módon kiemelkedő, funkcionális szerepe volt a magyar történelem első – bár tiszavirág életűvé lett – egypárti, totális diktatúrájának megteremtésében. Hozzá kell tennünk: az ehhez vezető politikai lépések jelentős részét már végrehajtották az előzőleg hatalmon levő magyar királyi kormányok, így a nyilasoknak – egyszerűen szólva – már csak be kellett fejezni a megkezdett folyamatokat.

A Szálasi-kormány alatti Magyar Királyi Belügyminisztérium történetének feltárása során alapvetően a kormányzat tárcát érintő intézkedéseire, a köz- és államigazgatás helyzetére, valamint a rendvédelmi és állambiztonsági szervek tevékenységének bemutatására koncentráltam. A szintén a Belügyminisztérium illetékességébe, hatáskörébe tartozó egészségügyi, szociális intézményrendszer történetének feltárása a további kutatások feladata, tekintettel arra, hogy a témában elenyésző a feldolgozható források mennyisége.

Másfelől ez a terület háttérbe szorult a Szálasi-kormány olyan, a belügyminiszterre vonatkozó prioritásai mögött, mint a rendvédelmi, illetve állambiztonsági szervek megerősítése, illetőleg átszervezése, valamint a közigazgatási rendszer átalakítása. A minisztérium 1944 őszén már kevesebb, az egészségügyet érintő intézkedést hajtott végre. Ebben némileg közrejátszhatott az is, hogy, mint a hadviselés szempontjából fontos létesítmények, az egészségügyi intézményrendszer felett gyakorolt irányítási, felügyeleti jogosítványok jelentős részét (is) elvonták a tárcától.

Amint a Nyilaskeresztes Párt – Hungarista Mozgalom hatalomra került, máris arról kellett intézkednie, hogy a Budapesten lévő központi államapparátust nyugat-magyarországi településekre költöztesse, majd nemsokkal később előkészítse azok német területre történő áttelepülését. Ez alól a minisztérium sem volt kivétel, amely 1944 novemberétől fokozatosan Sárvára és Szombathelyre költözött. A hivatalszerű működésben, a kiürítés által okozott rövid pauza után, a tárca jelentősen megcsappant tisztviselői létszámmal is folytatni tudta közhivatali működését, sőt képes volt számos kormány-előterjesztést és jogszabálytervezet összeállítására is.

A katonai események alakulása 1944. decemberétől Szálasi-kormányra számára kedvező helyzetet teremtett. Az arcvonal közel négy hónapig, 1945 márciusáig megmerevedett, sőt a német haderő helyi sikereket is fel tudott mutatni Budapest elhúzódó védelmével és – a felmentési kísérletek részeként – Székesfehérvár, 1945. januári visszafoglalásával. Mindez nemcsak lehetővé tette a közigazgatás – részben a megmaradt apparátus romjain való – berendezkedését, hanem további alapot adott Magyarországnak, de legalább a Dunántúli részek teljes visszafoglalása iránt táplált illúzióhoz. Ez némi lendületet adott az országépítés megkezdéséhez, illetve folytatásához is, miközben az ország többi, szovjetek által megszállt részében már a jövő Magyarországa kezdett körvonalazódni.

A RENDELKEZÉSRE ÁLLÓ LEVÉLTÁRI FORRÁSOK

A nyilas korszak története és a korabeli Belügyminisztérium területeit érintően egyaránt kijelenthető, hogy a rendelkezésre álló, kutatható források száma rendkívül csekély. Az egykorú iratok többségét a második világháború utolsó napjaiban megsemmisítették, vagy a szovjetek – mint a csendőrség esetében tudjuk – hurcolták magukkal. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a témakört érintően ne

lennének források, legfeljebb azt a történettudomány eddig alig, vagy egyáltalán nem hasznosította, illetőleg az iratanyag olyannyira elszórt, hogy a tények „összeillesztése” hosszadalmas, aprólékos kutatómunkát igényel.

A minisztérium egykori iratállományának töredékei maradtak csak fenn. Az, amit a tárcá magával vitt a Dunántúlra és megmaradt, jelenleg a Magyar Országos Levéltárban (MOL) található, K-150. szám alatt. A MOL-ban külön gyűjtőt képez (K-775.) a Nyugat-Magyarországon, Sárovaron és Szombathelyen működő M. Kir. Belügyminisztérium dokumentációja, amely más forrásokhoz képest terjedelmes, és összefüggő együttest alkot, így a hivatali folyamatok nagy része rekonstruálható. Ezeket jól kiegészítik más anyagok, például – elsősorban annak közigazgatási vonatkozásai miatt – az országos hadműveleti kormánybiztos, Endre László hivatalának (K-475.) iratai, valamint más tárcák, így a nyilas Külügyminisztérium gyűjtője (K-707).

A politikus Vajna működése kellően dokumentált, részben a szakirodalom, részben a fennmaradt sajtótermékek által. Ezeket egészíti ki a soproni képviselőház (K-7.), valamint a Törvényhozók Nemzeti Szövetsége (K-18.) üléseinek jegyzőkönyvei, amelyeken Vajna – a tárcát képviselve, főképp a kiürítés, kitelepülés tárgyában – több ízben felszólalt.

Az egykorú források mellett a kutatásnak nagymértékben támaszkodnia kell(ett) a háború utáni eljárások során keletkezett rendőrségi, ügyészségi és népbírósaági dokumentumokra, amelyek jelenleg részben az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárában (ÁBTL), részben a Budapest Fővárosi Levéltárban (BFL) lelhetők fel. A korszak számos szereplőjét – köztük a belügyminisztert, egyik államtitkárát, a rendvédelmi és állambiztonsági szervek vezető munkatársait – a háború után különböző eljárásoknak vetették alá, amely

során számtalan dokumentum (tanúkihallgatási jegyzőkönyvek, feljegyzések, bírósági peranyagok stb.) keletkezett.

Ezen anyagok kutatásának „természetes” velejárója, hogy azok csak erős forráskritika mellett hasznosíthatók. A népbírói korszak dokumentumait – amellet, hogy egyes intézményeket, eseményeket érintően nem rendelkezünk más forrással – azért is érdemes „átfésülni”, mert az anyagok mellé számtalan értékes, néha az eljáráshoz nem is illeszkedő egykorú dokumentumot csatoltak bizonyítékként, amelyek a kutatás során ugyancsak hasznosíthatók.

Különösen nehéz feladatot jelentett a belügyi tárcához tartozó rendvédelmi, állambiztonsági intézmények történetének feltárása tekintettel arra, hogy a kapcsolatos iratok – még a minisztériumi anyagokhoz viszonyítva is – rendkívül hiányosak. A M. Kir. Csendőrségnél keletkezett egykorú dokumentum – a hivatalos kiadványokon (zsebkönyv, Honvédségi Rendeletek, stb.) túl – csak elvétve található a BM iratállományában és a népbírói anyagok között. A csendőrségi iratok jelentős hányada – tudomásom szerint – a szovjetek zsákmányául esett, s ma feltehetően a moszkvai levéltárak mélyén lapulnak.

A M. Kir. Rendőrséggel kapcsolatban némileg könnyebb a kutató helyzete, hiszen a nyilas korszakra vonatkozóan a testület felügyelőségének számos jelentése, hivatalos dokumentuma fennmaradt, így – ha nem is részleteiben, de – megismerhetőek azok a folyamatok, amelyek a rendőrség átszervezéséhez, vagy ahogyan a nyilasok mondták, „katonásításához” kapcsolódtak. Az irategyüttes fontos adalékokkal szolgál a rendőrség 1944-1945-ös tevékenységéhez, valamint a politikai rendészeti osztály működéséhez. Ezeket ma a Hadtörténelmi Levéltár őrzi (21. doboz).

A korszak állambiztonsági intézményrendszerének gerincét alkotó, a hungarista kormány által felállított Nemzeti Számonkérés (NSZK) szervezetével kapcsolatban rengeteg adat található, amely

részben annak köszönhető, hogy iratainak jelentős hányada fennmaradt (MOL K-164.), részben pedig annak, hogy a szervezet történetét a háború utáni államvédelmi szervek alaposan „körüljárták”, tagjaival szemben még az 1956-os forradalom és szabadságharc utáni megtorlások részeként is eljárásokat folytattak. Itt kell megemlítenünk, hogy a BM államvédelmi szervei a rendelkezésére álló jegyzőkönyvek, eredeti dokumentumok alapján számos összefoglalót készítettek a nyilas korszak intézményeiről, köztük az NSZK-ról és a Fegyveres Nemzetszolgálatról. Ezeket később segédanyagokként, ún. „A” jelzettel ellátva valamennyi munkatárs számára elérhetővé tették. Ezen – megítélésem szerint jelentős történeti értéket képviselő – összefoglalók ma ugyancsak az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárában tanulmányozhatók.

Elsősorban a háborús közigazgatás, a helyi vármegyei szervek történetéhez kapcsolódóan számos – esetenként nem rendszerezett – iratanyag található a dunántúli megyei levéltárakban. E dokumentumok jelentős részét több forrásközleményben – amelyek közül kiemelhető a Somlyai Magda és Karsai Elek által szerkesztett, kétkötetes *Sorsforduló* – már közzétették, vagy elérhetőek a megyei levéltárak különböző kiadványai által. A Zala megyei levéltár például csaknem teljes egészében közzétette a korszakkal kapcsolatos dokumentumait (*Dokumentumok Zala megye történetéből 1944-1947*).

HISTORIOGRÁFIAI ÁTTEKINTÉS

A Szálasi-kormány időszakával foglalkozó (összefoglaló) történeti munkák jelentős része a rendszerváltás előtt született. Ennek ellenére nem jelenthető ki általános értelemben, hogy a korszakról tett akkori értékelések, megállapítások rendszerint elfogultak, vagy túlzóak lennének, noha az kétségtelen, hogy a történeti-szakmai kifejezések helyett gyakori volt a politikai fogalmak, jelzők használata.

1990 után elsősorban olyan – a korábbi kutatások eredményeire épülő, azokat kiegészítő – munkák jelentek meg, amelyek a nyilas korszaknak csak egy-egy szeletével, szereplőjével, vagy szervezetével, érintőlegesen foglalkoztak. A Magyarország második világháborús szerepvállalását elemző művek kevés figyelmet szentelnek az 1944. október 16. után történeteknek és nincs olyan munka, amely intézménytörténeti megközelítésben foglalkozna a témával.

A hungaristák által vezetett koalíciós kormányzás időszakáról a mai napig a legátfogóbb képet Teleki Éva 1974-ben megjelent munkája adja (*Nyilas uralom Magyarországon 1944. október 16. – 1945. április 4.*), amely valamennyi, a tárgyban keletkezett későbbi szakirodalom alapjául szolgált és szolgál a mai napig. Mert sajnos elmondható, hogy bár a mindennapokban is sokszor esik szó történelmünk e tragikus, nyilas epizódjáról, még nem készült olyan feldolgozás, amely a Teleki-monográfiát érdemben meghaladná, holott a rendelkezésre álló – aprólékos kutatómunkával összeszedhető – források lehetővé teszik egy átfogóbb, terjedelmes monográfia összeállítását.

A szakmai körökben kevésbé ismert Vincellér Béla 1996-ban megjelent munkája (*Szálasi hat hónapja. 1944. október – 1945. május*). A kötet bár – Telekihez képest – kevésbé elfogult a korszakkal szemben, nem tudományos alapossággal készült, az abban foglalt állításokat nem támasztják alá az adatok megbízhatóságát igazoló jegyzetek. A forrásjegyzék ugyan terjedelmes, de a hiányosság érzetét kelti, s abban – értékelésem szerint – túlreprezentáltak a nyilas sajtó produktumai, levéltári kutatásokat nem tükröz.

A korszak megismerése szempontjából ugyancsak fontos Macartney professzornak a magyar történelem 1929-1945-ig terjedő időszakát felölelő monográfiája, amely – bár megállapításait számos tekintetben a történettudomány már „felülírta” – részletesen, gazdag

adatgyűjtésre alapozottan foglalkozik az 1944. október 16-ához vezető, majd az azt követő folyamatokkal.

A 2006-ban magyarul is megjelent kötet (*Október 15-e. A modern Magyarország története 1929-1945*. Ford.: Tudós-Takács János) számos olyan forrást tudott hasznosítani, amelyhez a történettudomány már nem juthat hozzá. Macartney munkáját jól egészíti Vigh Károly kiugrási kísérletről írott monográfiája (*Ugrás a sötétbe*), amely azonban – amellet, hogy részletekbe menően bemutatja az október 16-hoz vezető történéseket – keveset foglalkozik az azt követő időszakokkal.

Közvetlenül a korszak megismeréséhez két kötet, a Karsai Elek és Karsai László által közreadott Szálasi-per, míg a dokumentum-gyűjtemények közül a Somlyai Magda – Karsai Elek által összeállított *Sorsforduló* járul hozzá. Számos más forrásközlemény sem mellőzhető, hiszen a M. Kir. BM történetéhez (is) szervesen kapcsolódnak a német megszállás után kinevezett Sztójay-kormány tagjainak, illetőleg Jaross Andor belügyminiszter és két államtitkárának peranyagai, amelyeket – gazdagon jegyzetelve – Karsai László és Molnár Judit adtak közre (*Az Endre-Jaross-Baky per, A magyar Quisling-kormány. Sztójay Döme és társai a népbíróság előtt*).

A Magyar Királyi Belügyminisztérium 1918-1945 közötti történetével kapcsolatban eddig mindössze egy, meglehetősen rövid szakmai munka látott napvilágot Botos János tollából (*Fejezetek a M. Kir. Belügyminisztérium történetéből – A BM története a monarchia széthullásától a második világháború végéig*).

A rendvédelmi és állambiztonsági szervek történeti irodalmában szintén meghatározó szerepet töltenek be a rendszerváltás előtt készült szakmunkák. Hollós Ervin 1971-ben megjelent, *Rendőrség, Csendőrség, VKF/2*. című monográfiája nem kerülhető meg azok számára, akik a rendvédelem történetével foglalkoznak. Hollós azonban kizárólag a belügyi irattár anyagira támaszkodott, alig vette

figyelembe a fellelhető – már említett – korabeli dokumentumokat. Munkája helyenként a tolerálható mértéket meghaladóan elfogult és korlátozza a hasznosíthatóságot az is, hogy szinte csak a baloldali személyekkel szembeni eljárásokat, kiemelten az ún. nyílt nyomozásokat taglalja, miközben meglepően keveset foglalkozik a nyilas korszakkal.

A hazai szakmai műhelyek mellett párhuzamosan készültek az emigráció tagjaink különböző írásai. Kiadványaik közül – tényszerűsége és elfogulatlansága miatt ki kell emeljük – Rektor Béla a M. Kir. Csendőrségről, 1980-ban publikált monográfiáját (*A Magyar Királyi Csendőrség oknyomozó története*). A magyar emigráció emellett számtalan egykori csendőrtiszt – Lám Béla, Finta Imre, Zombory Árpád – memoárjait is megjelentette, amelyek sajnos csak elvétve találhatóak meg a magyar könyvtárakban.

A korszakot érintő historiográfiai áttekintés nem feledkezhet meg a kutatást jelentősen támogató lexikonokról, adattárakról. Rendkívül adatgazdag a Sipos Péter és Ravasz István által szerkesztett, Magyarország második világháborús szerepvállalása tárgyában kiadott „monumentális” kézikönyv (*Magyarország a II. világháborúban. Lexikon A-Zs.*), valamint Szakály Sándor évtizedes, aprólékos kutatásain alapuló, a Horthy-kori tisztikar tagjainak életrajzi adatait tartalmazó kötete (*A magyar katonai felsővezetés 1938-1945*).

A doktori értekezés csak a legszükségesebb mértékben tér ki a hungarizmus ideológiájára, s nem szentel komolyabb figyelmet a ma már – egyes kiadók által – szélesebb rétegek számára is elérhetővé tett nyilas politikai írások (*Út és cél*), valamint a Sipos Péter által közzétett Szálasi-börtönnapló mélyebb elemzésére sem. Ennek magyarázata, hogy a háborús viszonyok közepette a párt, bár igyekezett ideológiáját a gyakorlatba ültetni, arra valójában kevés ideje volt, a tárcsa szakterületeit érintően pedig – hatalomra kerülésüket megelőzően – nem voltak a nyilasoknak komolyabb politikai elképzelései.

A DOKTORI ÉRTEKEZÉS EREDMÉNYEINEK ÖSSZEGZÉSE

Bár a történettudomány jelentős eredményeket ért el a korszak részleteinek feltárásában, illetőleg számos forrást a nagyközönség számára is kutathatóvá tett a különböző forráskötetekkel, az 1944. október 16-a után történtek mégsem álltak össze egy koherens egészszé. Számos ponton vitatottak az események és azok eredői, és még mindig akadnak olyan felületek, amelyről eltérőek az értelmezések.

A M. Kir. Belügyminisztérium Szálasi-korszak alatti történetének feltárása hozzájárul ahhoz, hogy a korszakkal kapcsolatos ismereteinket tovább bővítsük, a meglevő értékeléseket árnyalja és lépéseket tesz abba az irányba, hogy megtörténjen történelmünk e sokat emlegetett fejezetének – minél teljesebb – feltárása.

Az az érzésem, hogy a korszak iránti társadalmi érdeklődés nem áll arányban a történettudomány – 1990 utáni – eredményeivel és itt nem egyes csoportoknak a „nyilas epizód” újraértelmezésére vonatkozó igényére, hanem arra gondolok, hogy a tárgyban egy-egy területet (hadtörténet, a zsidóság sorsa) leszámítva nem születtek új eredményeket produkáló, a meglevő történeti munkák megállapításait továbbgondoló írások.

A doktori értekezésben feldolgozott levéltári források többségét korábban, de főleg 1990 után nagyon kevés munka hasznosította. Mindez mutatja, hogy számosan azok közül, akik a korszakkal kívánnak foglalkozni premisszaként fogadják el azt az általánosítást, hogy a tárgyban nincsenek források, ebből adódóan azok feltárására kevesebb figyelmet szentelnek és helyette a korábbi évtizedek – már említett – összefoglalóit veszik kézbe. Az azonban kétségtelen, hogy a kor írásos anyagai csak aprólékos kutatómunkával szedhetők össze.

Az értekezés egyik egyedisége talán éppen abban áll, hogy a tudomány némiképp megfeledezett e rövid, ám tragikus és meghatározó korszak feldolgozásáról, miközben az előtte és utána lévő

(hosszabb) időszakok megismerésében jelentős eredmények születtek. A kutatás számos olyan módszertani, tartalmi elemet tárt fel, amelyek eddig ismeretlenek voltak Szálasi kormányzásáról, és igazolt több olyan – korábban szeterotípnak vélt – megállapítást, amelyeket kevés adat támasztott alá.

Bár az értekezés számos olyan területről tesz említést, amellyel korábban a történettudomány nem foglalkozott, nem állíthatom, hogy megállapításaim minden kétséget kizáróan helyesek, a forrásokat pontosan illesztettem össze. Talán a kor sajátosságaiból ered, hogy maga a minisztériumi iratanyag is rengeteg ellentmondást tartalmaz, és sokszor jelentett gondot a hézagok helyes áthidalása.

Ezek közül egy példa. Miközben 1945 januárjában Szálasi – közigazgatás-szervezési megfontolásokból adódóan – dönt arról, hogy megszüntetik a kormánybiztosi állásokat, és számosat valóban meg is szüntetnek, egy irat arról tanúskodik, hogy az országban még 1945 márciusban is működtek kormánybiztosok.

A M. Kir. Belügyminisztérium 1944. október 16. utáni történetének vizsgálata hozzájárul a korszak egészének megismeréséhez. Szemlélteti, hogy hogyan zajlott a hatalom átvétele egy közintézményben, milyen módszerekkel kormányoztak a nyilasok, milyen mértékű volt a közszolgálati alkalmazottak leváltása és kik voltak azok, akik a rendszert még a 24. órában is hajlandóak voltak kiszolgálni. Ezen utóbbi vizsgálata kiemelt, hiszen a hatalomátvétel utáni napokban a nyilasok – tömegbázisukat, támogatótságukat meghazudtolóan – nagy számban voltak képesek saját „kádereket” kinevezni a fontosabb közhatalmi pozíciókba. Másfelől – főleg a pártmeggíbított rendszer révén – hatékonyan biztosítani tudták, hogy azok, akik a helyükön maradtak támogassák politikájukat, de legalábbis hajtsák végre a kormányzati utasításokat.

A SZERZŐ TÉMÁBAN MEGJELENT PUBLIKÁCIÓI

- *Csendőrsors Magyarországon 1945 után.* In: **OKVÁTH IMRE** [szerk.]: *Katonai perek 1945-1958.* (Bp. TH: 2001.) 103-140. o.
- *A Nemzeti Számonkérés szervezete – A nyilas állambiztonság egy ismeretlen fejezete.* In: *Századok*, 136/5. szám, 1131-1160. o.
- *A Janus-arcú tábornok. Adalékok Ujszászy István vezérőrnagy pályaképehez.* In: **HARASZTI GYÖRGY** [szerk.]: *Vallomások a holtak házából. Ujszászy vezérőrnagynak a 2. vkf. osztály és az ÁvK vezetőjének ÁVH fogságában írott feljegyzései.* (Bp. Corvina: 2007.) 86-128. o.
- **[DR. KOVÁCS ÁRPÁDDAL]:** *Népköztársaságtól népköztársaságig – a XX. század első öt évtizede a számvevőszék életében.* In: *Magyar Közigazgatás*, 2002. (52. évf.) / 10. szám, 611-618. o.
- *Adalékok a magyar királyi csendőrök 1945 utáni sorsához.* Budapest, TH – *Katonai perek 1945 után c. konferencia* (2001.)
- *Csendőrsors 1945 után.* Budapest, Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem – *Csendőrnapi konferencia* (2001.)